

Sygn. akt II Ka 375/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 września 2016 r.**

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr)

Sędziowie SO. Wiesław Oryl

SO. Michał Pieńkowski

Protokolant Dorota Dzięczek

w obecności Prokuratora Rej. (del. do Prokuratury Okręg.) Ewy Romanik

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r.

sprawy P. B.

oskarżonego o przestępstwo z **art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.**

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 24 maja 2016 r. sygn. akt II K 517/15

o r z e k a :

uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 375/16

UZASADNIENIE

P. B. został oskarżony o to, że:

w dacie bliżej nieokreślonej w okresie od października 2010 roku do dnia 16 lutego 2011 roku w O. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru brał udział w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach w ilości co najmniej 150 gram amfetaminy w ten sposób, że we wskazanym okresie wielokrotnie nabywał od T. D. celem dalszej odsprzedaży w/w narkotyk, w porcjach od 1 do 30 gram w cenie po 25 i 30 złotych za 1 gram,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 517/15:

1. oskarżonego P. B. w ramach zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od października 2010 roku do dnia 16 lutego 2011 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w nieustalonych datach, wbrew przepisom ustawy, co najmniej trzykrotnie posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości nie mniejszej niż 1 gram i czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za tak przypisany czyn na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w sprawie w kwocie 340 złotych, w tym kwotę 270 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego P. B. zaskarżył prokurator i na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na nie przeprowadzeniu wszechstronnej analizy ujawnionych w sprawie dowodów oraz uwzględnieniu okoliczności przemawiających wyłącznie na korzyść oskarżonego, mających istotne znaczenie dla ustalenia ilości posiadanych przez oskarżonego substancji psychotropowych, a także dowolną i selektywną ocenę zeznań T. D., z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony w okresie od października 2010 r. do dnia 16 lutego 2011 r. w O., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w nieustalonych datach, wbrew przepisom ustawy, co najmniej trzykrotnie posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości nie mniejszej niż 1 gram, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy - przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania - z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony P. B. posiadał w ww. okresie co najmniej trzykrotnie substancję psychotropową w postaci amfetaminy, w tym nie mniej niż jeden raz w ilości 30 gram amfetaminy, zaś nie mniej niż dwa razy w ilości nie mniejszej niż 1 gram amfetaminy łącznie nie mniej niż 32 gramy amfetaminy, co stanowi znaczną ilość substancji psychotropowych i wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest o tyle zasadna, że skutkowałą uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Trafnie podnosi prokurator w apelacji zarzut obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 4, art. 7 i art. 410 k.p.k. Obraża tych przepisów miała niewątpliwie wpływ na treść wyroku. Sposób przeprowadzenia postępowania dowodowego w niniejszej sprawie nie budzi w zasadzie zastrzeżeń, ale ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest pobieżna, jednostronna, niekonsekwentna. Z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd dokonał jedynie powierzchownej analizy zebranych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań świadka T. D., którego zeznania

stanowią najistotniejszy dowód w sprawie. Zasadnie podnosi prokurator, że Sąd uwzględnił jedynie okoliczności korzystne dla oskarżonego, co jest wbrew określonej w art. 4 k.p.k. zasadzie obiektywizmu. Zgodnie z tym przepisem sąd obowiązany jest badać i uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Uwzględnienie przez Sąd Rejonowy okoliczności przemawiających wyłącznie na korzyść oskarżonego P. B. miało istotne znaczenie dla ustalenia ilości posiadanych przez oskarżonego substancji psychotropowych.

Z art. 4 k.p.k. jest ściśle związany art. 7 k.p.k. W myśl art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z przepisu tego wynika więc, że warunkiem prawidłowej oceny materiału dowodowego w sprawie jest wzięcie pod uwagę i dokonanie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Zwrot „wszystkie” dowody odnosi się oczywiście tylko do dowodów istotnych w sprawie.

Zgodzić należy się ze stanowiskiem prokuratora, że ocena dowodu z zeznań świadka T. D. przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie jest oceną swobodną, ale oceną dowolną, selektywną i dokonaną wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd wskazał w uzasadnieniu, że dał wiarę zeznaniom świadka T. D. jedynie częściowo. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, w których stwierdził, że pod koniec stycznia 2011 r. podzielił 50 gram amfetaminy na porcje po 20 gram, 20 gram i 10 gram, a następnie sprzedał to po 30 zł. za gram (...), (...) i (...). Świadek zeznał, że osoba o pseudonimie (...) to P. B.. Z zeznań świadka T. D., które uznał Sąd Rejonowy za wiarygodne wynika, że (...) kupował od niego w okresie od października 2010 r. do lutego 2011 r. i płacił za gram od 25 zł do 30 zł. Świadek transakcji z oskarżonym miał kilka, oskarżony jednorazowo kupował porcje od 1 grama do 30 gram. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania świadka odnośnie wpisania oskarżonego na listę dłużników i przypisaną mu kwotę 780 zł za otrzymaną od świadka amfetaminę.

Trafnie podnosi prokurator w apelacji, że stanowisko Sądu odnośnie zeznań świadka T. D. pozostaje w zupełnej sprzeczności z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd. Sąd przyjął, że oskarżony P. B. w okresie od października 2010 r. do 11 lutego 2011r. co najmniej trzykrotnie posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy, za każdym razem w ilości nie mniejszej niż 1 gram. Ustalenia Sądu w zakresie ilości posiadanej przez oskarżonego amfetaminy są zatem błędne. Z materiału dowodowego (zeznań świadka T. D., sporządzonej przez niego listy dłużników) wynika, że oskarżony P. B. w przyjętym przez Sąd Rejonowy okresie posiadał znacznie większe ilości środka psychotropowego w postaci amfetaminy. Ustalenie ilości posiadanej amfetaminy ma decydujące znaczenie dla przyjęcia kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu P. B. czynu.

Zasadnie podnosi prokurator obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego wskazuje jednoznacznie, że Sąd dopuścił się obrazy tego przepisu. Sąd nie wypełnił bowiem wymogu zawartego w art. 410 k.p.k., aby podstawą wyroku był „całokształt”, czyli wszystkie okoliczności (dowody) ujawnione w toku rozprawy głównej.

Odnośnie podnoszonego przez prokuratora obok obrazy przepisów prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. błędu w ustaleniach faktycznych zauważyć należy, że pojawia się w tym wypadku kwestia tzw. zarzutów mieszanych. Uchybienie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny. Oznacza to, że sąd ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione na rozprawie i prawidłowo je ocenił. Jak wskazano wyżej, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał oceny dowodów w sposób nie odpowiadający regułom określonym w art. 7 k.p.k. Błąd w ustaleniach faktycznych ma w takim wypadku charakter wtórny.

Wskazane wyżej uchybienia, jakich dopuścił się Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu niniejszej sprawy muszą skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przy ponownym rozpoznaniu sprawy obowiązkiem Sądu jest dokonanie oceny dowodów odpowiadającej regułom określonym w art. 7 k.p.k. i poczynienie ustaleń faktycznych w zgodzie z dowodami, zwłaszcza z zeznaniami świadka T. D. w zakresie, w jakim Sąd uzna je za wiarygodne.

Z tych względów z mocy art. 437 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.